

ПОПОВ Олександр Олександрович
Позивний “Сан Санич”
(03.04.1983-24.01.2015)

Народився 3 квітня 1983 року у місті Тернівка Дніпропетровської області.

З дитинства був здібним, кмітливим хлопцем, добре знався у комп'ютерах та техніці. Здобув дві вищі освіти – гірничу та економічну.

У 2000 році влаштувався на шахту «Тернівська». Почав швидко та впевнено підніматися кар'єрними сходами. Згодом працював гірничим майстром дільниці вентиляції та техніки безпеки ДТЕК ШУ «Павлоградське».

На підприємстві Олександра запам'ятали як грамотного, урівноваженого, відповідального працівника, доброго і чуйного товариша, порядну людину. Попри молодий вік він встиг заслужити повагу і певний статус у колективі.

Гарна професійна підготовка та лідерські якості допомогли йому потрапити в кадровий резерв керівників ДТЕК. Перспективного, цілеспрямованого гірника очікувало блискуче майбутнє.

Він ще не встиг створити власну родину. Мав безліч планів на своє молоде життя. Та здійснитися їм не судилося.

Ворог прийшов в Україну з війною. Олександра мобілізували до Збройних Сил України. Гірничий інженер став хоробрим воїном.

Став до лав захисників 11 травня 2014 року.

Звання: капітан.

Посада: командир взводу, передовий авіанавідник роти.

Підрозділ: 40-й окремий мотопіхотний батальйон (17-та окрема танкова бригада).

Олександра призвали в ЗСУ у званні лейтенанта та призначили на посаду командира взводу 40-го окремого батальйону територіальної оборони «Кривбас». Захисника із позивним «Сан

Санич» очікувало багато випробувань. Він пройшов найгарячіші точки фронту під час АТО на Донеччині. Брав участь у запеклих боях за Іловайськ. За зразкове виконання бойових завдань у серпні 2014 р. отримав відзнаку «Мужність. Честь. Закон». А 28 серпня 2014 р. звання старшого лейтенанта. Дізнався про це, коли вийшов з «Іловайського котла», пройшов злощасний «зелений коридор», де росіяни віроломно розстріляли сотні наших захисників, пережив контузію та полон.

У грудні 2014 р. знову передова - Дебальцевський плацдарм. Сан Санич уже на посаді передового авіанавідника роти 40-го окремого мотопіхотного батальйону корегує вогонь артилерії, постійно перебуває на межі бойового зіткнення. Там, на опорній позиції, на своєму «Олімпі» воїн прийняв останні бій.

Надійний, стійкий, справжній офіцер, Олександр завжди йшов попереду та у важку годину міг підбадьорити побратимів. Його любили та поважали. Він мужньо тримав удари долі та з честю виконував військовий обов'язок.

Загинув 24 січня 2015 р. у м. Дебальцеве Донецької області під час танкової атаки противником передових позицій на околиці міста. Отримав осколкове поранення, несумісне з життям.

Похований на цвинтарі у м. Тернівка на Алеї Слави.

Нагороджений:

- Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015р. орденом Богдана Хмельницького III ступеня (помертньо).
- Відзнакою ВВ МВС України «Мужність. Честь. Закон».
- Медаллю «Захиснику Вітчизни».
- Наказом міністра оборони № 212 від 30 березня 2015р. присвоєно чергове військове звання – капітан (помертньо).
- Присвоєно звання «Почесний громадянин м. Тернівка» (помертньо).

У Олександра залишилися батьки.